

ΜΕΤΑ πολλῆς ἐπιτυχίας ἐδιδάχθη ἀπὸ τῆς σκη-
νῆς τοῦ παρισινοῦ θεάτρου Vaudeville ἢ Λαμ-
παδηδρομία (La course au flambeau), δράμα τε-
τράπρακτον τοῦ Παύλου Ερβιέ. Ἴδου ποία εἶνε ἡ ὑπό-
θεσις του. Ἡ κυρία Σαβίνη Ρεβέλ, χήρα, ζῆ ἐν μέσῳ
τῆς μητρός της καὶ τῆς θυγατρὸς της. Ἡ μήτηρ της
τὴν ἀγαπᾷ καὶ αὕτη ἀγαπᾷ τὴν θυγατέρα της.
Ἀγαπᾷ δὲ τὴν θυγατέρα της τόσον πολὺ, ὥστε
παραιτεῖται τῆς ιδέας νὰ συζευχθῆ μετὰ τοῦ Ἀμερι-
κανοῦ Στάνζυ διὰ ν' ἀφιερωθῆ ὅλη εἰς αὐτήν, τὴν
Μαρίαν Ἰωάνναν. Μόλις ὁ Στάνζυ ἀπέρχεται, ἡ Μαρία
Ἰωάννα ὑπανδρεύεται. Θὰ γνωρίσῃ ἤδη καὶ αὕτη τὰς
βασάνους τῆς ζωῆς καὶ ἡ μήτηρ θὰ ἐπαναζήσῃ αὐ-
τὰς μετ' αὐτῆς. Τὸ χρῆμα δρᾷ ὡς πάντοτε, ὁ σύζυ-
γος δὲν κατορθώνει νὰ ἔχῃ ἰσοζύγιον, μέλλει νὰ ὑπο-
κύψῃ. Ἡ μήτηρ ἀπευθύνεται εἰς τὴν μάμμη. Ἡ
μάμμη ἀρνεῖται. Ὅ,τι ἔχει τὸ προορίζει διὰ τὴν θυ-
γατέρα της, δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὴν ἐγγονὴν
της καὶ εἰς τὸν ξένον ἐκείνον. Ἡ Μαρία Ἰωάννα
διατελεῖ ἐν ἀπογνώσει καὶ ἡ Σαβίνη ἀδυνατεῖ νὰ τὴν
βλέπῃ φθειρομένην καὶ φθίνουσαν ἐλλείψει τοῦ πανα-
θλίου χρήματος· κλέπτει λοιπὸν τὴν εἰς ὁμολογίας
περιουσίαν τῆς μητρός της. Ἐτι πλέον· φονεύει τὴν
μητέρα της. Πῶς; Ὁ ἰατρὸς προσδιώρισεν εἰς τὴν
Μαρίαν Ἰωάνναν διαμονὴν εἰς ὄρεινὸν μέρος. Ἄν
δὲν μεταβῆ, θ' ἀποθάνῃ. Καὶ ἂν μεταβῆ ἡ μάμμη,
θ' ἀποθάνῃ αὕτη, καὶ ἐν τούτοις θέλει νὰ μεταβῆ
αὕτη, δὲν ἐννοεῖ ν' ἀποχωρισθῆ ἀπὸ τὴν Σαβίνην, ἢ
ὅποια δὲν ἐννοεῖ ν' ἀποχωρισθῆ ἀπὸ τὴν Μαρίαν
Ἰωάνναν.

Ἡ Σαβίνη πρόκειται νὰ ἐκλέξῃ, μεταξὺ τοῦ θανά-
του τῆς θυγατρὸς της καὶ τοῦ θανάτου τῆς μητρός
της. Ἐκλέγουσα ἀνευδοιάστως, «Πηγαίνομεν ὅλοι»,
λέγει εἰς τὴν μητέρα της. Πλὴν εἰς μάτην πᾶσαι
αὗται αἱ θυσίαι, πᾶσα αὕτη ἡ φρικαλεότης. Εἰς τὴν
ὄρεινὴν Κατριβὴν, ἡ Σαβίνη ἀνευρίσκει τὸν ἀποπεμ-
φθέντα Ἀμερικανόν, ἔγγαμον ἤδη. Καὶ ὁ Ἀμερικα-
νὸς παραλαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Μαρίαν Ἰωάνναν
καὶ τὸν σύζυγόν της εἰς Ἀμερικὴν, ὅπου θὰ πλουτή-

σουν. Καὶ ἡ γραῖα ἀποθνήσκει. Καὶ ἡ Σαβίνη, ἀπεγνωσμένη, στυγνῶς ἀγρία, ἀπομένει ἔρημος καὶ μόνη. Αὐτὸ τοῦτο τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς διατυπῶνται ὑπὸ τοῦ Ἑρβιέ ἐν τῷ ὀραίῳ τούτῳ δράματι. Εἰς τὰς τέσσαρας αὐτοῦ πράξεις παρουσιάζει οὗτος ὅλην τὴν ἀθλιότητα τῆς εἰμαρμένης, ὅλον τὸ μελαγχολικὸν πεπρωμένον τοῦ ὄντος, τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησε ζωὴν καὶ τὸ ὁποῖον βλέπει τὴν ζωὴν ταύτην ἀποσπῶμένην ἀπ' αὐτοῦ καὶ φεύγουσαν. Καθὼς τὰ πτηνὰ ἐγκαταλείπουν τὴν φωλεάν, τὰ τέκνα ἐγκαταλείπουν ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὰ ἐγέννησαν, ἀλλ' ἂν ἡ ἀπερίσκεπτος μήτηρ λησμονῇ, ἡ μήτηρ ἢ γαλουχοῦσα δὲν λησμονεῖ, καὶ ταύτης τὴν ἀδύνην προσωποποιεῖ ἡ Σαβίνη ἢ ἀσυναίσθητος, ἡ μὴ ἀντιλαμβανομένη ὅτι φέρεται πρὸς τὴν ἑαυτῆς μητέρα ὡς ἡ θυγάτηρ της φέρεται πρὸς αὐτὴν τὴν ἰδίαν. Βραδύτερον ἢ Μαρία Ἰωάννα θὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θὰ γεννηθῶν ἀπὸ αὐτῆν. Οὗτος ὁ νόμος τῆς ζωῆς. Μεταβιβάζει τις τὴν λαμπάδα καὶ ἀποθνήσκει...